

Molts investigadors han anhelat ser els descobridors de l'atlàntida en diferents llocs del món i no està clar encara si esta mítica illa de la felicitat va existir. Dos escrits de Plató -Timeu i Críties-, apareguts cap a l'any 350, exposaven, en forma de diàleg, algunes de les seues idees filosòfiques i es referien a una fabulosa civilització, rica i poderosa, que després d'una llarga guerra contra pobles veïns hauria desaparegut completament a causa d'un violent terratrèmol.

Ara, un investigador nord-americà, [Robert Sarmast](#), vol medalla. Assegura haver trobat la civilització perduda en les aigües de Xipre; diu que una conca del Mediterrani s'inundà al voltant del 9.000 a. de C. i va submergir, a uns 1,5 km sota el nivell del mar entre Xipre i Síria, una massa terrestre que ell creu que és l'atlàntida. Creença que, des d'un punt de vista geogràfic, sintonitza amb les paraules de Plató, atenent a la proximitat de Grècia i Egipte. També s'aproxima temporalment, ja que Plató transcriu literalment a partir del llegat de Solon, rebut segurament d'un sacerdot egipci cap al 600 a. de C. A més, la profusa descripció de la capital permetria als arqueòlegs reconstruir-la sense més dades.

Tot i això, cal ser cauts. La història de Plató podria considerar-se una invitació a la virtut, perquè esta mena de literatura moralitzant era molt freqüent en l'antiguitat clàssica. El seu propi alumne, Aristòtil, ho considerava un conte moral com tants altres, opinió compartida per nombrosos arqueòlegs i historiadors. Falsa o vertadera, alguna cosa especial deu tenir l'atlàntida; ho avalen més de 2.000 publicacions. En general, la mitologia grega la descriu com una civilització tan corrupta per la cobdícia i el poder que va ser destruïda per Déu. Ací està, probablement, l'èxit de l'atlàntida. Sovint, els imperis caiguts, i més encara els desapareguts, generen bona literatura.